

Franzisco Zalacains tale ved Nordisk Ungdomsstævne

(elektronisk reprint fra Fremad – Ungdommens Blad, 3. årgang, nr. 9, september 1938)

Jeg er meget bevæget ved at se dette storslåede stævne, ved at se ungdommen fra alle tre skandinaviske lande samlet her i dag. Det vækker gamle minder i mig. Jeg tænker på vore egne stævner ned i Spanien, før Krigen hvor vi så den samme glæde og den samme begejstring som her. For vi ville også – ligesom I – sikre ungdommen en tålelig tilværelse, vi ville skabe kultur og lykke.

Jeg vil ikke her gennemgå alle begivenheder siden krigens udbrud, for dem kender I sikkert allerede, men I ved, at der i de sidste måneder er sket en ændring i stillingen gennem en forstærkelse af den tysk-italienske indblanding.

Vi har måttet give afkald på nye stykker af vort lands dyrebare jord, skønt vor hær, vor ungdom og vort folk har kæmpet til sidste åndedræt. Det er ikke vores skyld, at vi har tabt terræn. Det er ikke, fordi vi er uduelige – det har vi tusinder af eksempler, der viser. Det er ikke af mangel på disciplin og dygtighed – det har den sidste storslåede offensiv ved Ebro vist, for den kunne kun vindes gennem alle vore militære lederes dygtighed og evner og vore soldaters tapperhed og mod.

Hvor ligger fejlen da? Vi, Spaniens unge, vil sige det rent ud. Vi siger, at fejlen ligger i den forbryderiske Ikke-indblandingspolitik, som hindrer os i at få våbenforsyninger, som afvæbner os overfor fjendens mægtige krigsmateriel, som vælter stærkere og stærkere ind til dem. Uden disse frygtelige sanktioner ville vore soldater for længst have båret sejren hjem på deres bajonetter og bragt vort land tilbage til Republikken. – Men endda skærper de demokratiske stater stadig vanskelighederne for os!

Vor generalsekretær, Santiago Carillo's brev sier jeg, hvilken betydning vil tillægges ungdommens arbejde i de demokratiske lande til hjælp for Spanien, til kamp mod krigen.

Jeg ved, at I unge i Sverige, Norge og Danmark har arbejdet meget i jeres partier, fagforeninger osv. på at overbevise jeres folk og jeres regering om de skæbnesvangre følger af Ikke-indblandingspolitikken, men vi håber, at I forøger jeres anstrengelser til alleryderste for at få skabt Respekt om den spanske republiks ret til at forsvare sig.

Jeg tror, at den spanske ungdom, som har ofret så meget siden krigens begyndelse, har erhvervet sig tilstrækkelig moralsk autoritet til at sige jer det.

Der er nogle unge – jeg er ganske vist sikker på, at der ikke er nogen til stede her – som er pessimistiske med hensyn til vor fremtidige kamp. Men I kan

være sikre på, at vi skal vide at stå imod, at vi skal sejre. Det erklærer jeg jer i alle vore unges navn, i alle vore soldaters officerers og flyveres navn, i alle unge pigers navn, som arbejder i krigsindustrien. Og jeg kan også tale for alle de tusinder unge mennesker, som er faldet i kampen for at forsvare republikken. Men for at gøre vor modstand fastere og bedre, og for at sejren skal komme så hurtigt som muligt, må alle fremskridtsvenlige demokrater og antifascister i verden hjælpe os.

Passionaria sagde nylig i en bevæget tale i Paris: Vort spanske folk sulter, men det skammer vi os aldeles ikke ved at sige. Ja, det er sandt, vort folk sulter, sulter efter brød og sulter efter retfærdighed. For at lindre disse ledelser skal det spanske folk have levnedsmidler, tøj, mælk til kvinderne og børnene. Den kommende vinter vil ellers blive frygtelig for den spanske befolkning. Men hjælper man dem, så vil de republikanske soldater kæmpe med et endnu større heltemod, med endnu større iver, fordi de så ved, at deres konger og deres børn ikke lider sult og ikke fryser.

Den spanske ungdom ved, at kampen stadig vil blive hård og frygtelig, og den ved, at den må sætte alle kræfter ind, men det tager ikke modet fra den. Den vil blive ved med at kæmpe med samme begejstring som da den greb til våbnene.

Vi forstår vor kamps betydning for hele verden. Vi ved, at vi gennem at forsvare Spaniens frihed også forsvare verdensfreden. Vær sikre på, at vi skal udfylde vore opgaver, hvor hård det end bliver. Spanien skal aldrig blive fascistisk!

Spanien ungdom skal vide at vinde krigen, og vi skal vide, når freden kommer, gennem et hårdnakket og møjsommeligt arbejde at føre vort folk og dets ungdom fremad til en fri og lykkelig fremtid.